

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3199/2019
30.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Тодоровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 4040/17 од 02.04.2019. године, у седници одржаној дана 30.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 4040/17 од 02.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 број 318/16 од 22.08.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да тужиоцу, на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2014. годину, исплати износ од 76.915,83 динара, са законском затезном каматом почев од 14.04.2015. године, па до коначне исплате, као и на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2015. годину, износ од 17.480,87 динара, са законском затезном каматом почев од 14.04.2015. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 126.396,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 4040/17 од 02.04.2019. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, из свих законом прописаних разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), па је нашао да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нису учињене ни друге битне повреде одредби парничног поступка.

Према образложењу првостепене одлуке, тужилац је обављао функцију судије Вишег суда у ... све до одлуке Високог савета судства којом му је на његов захтев престала судијска функција, а на основу које одлуке је в.ф. председника Вишег суда у ... решењем од 18.03.2015. године утврдио да су тужиоцу престала сва права из радног односа са 13.03.2015. године. Претходно, решењем старешине органа, тужиоцу је одобрено коришћење годишњег одмора за 2014. годину и то први део у трајању од 15 радних дана, у периоду од 08.09. до 26.09.2014. године, с тим да преостали део годишњег одмора од 15 радних дана искористи најкасније до 30.06.2015. године. За 2015. годину му није донето решење о коришћењу годишњег одмора, из ког разлога тужилац у овом спору потражује накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2014. годину у трајању од 15 дана, као и због неискоришћеног сразмерног дела годишњег одмора од 7 дана за 2015. годину.

С обзиром на то да вештаци Милан Живковић и Милорад Брајковић нису могли да се усагласе у вези са висином накнаде штете, првостепени суд је одредио ново вештачење од стране судског вештака Горице Лакић и на основу истог утврдио да тужилац није искористио 22 радна дана годишњег одмора за 2014. годину и пет радних дана годишњег одмора за 2015. годину, из ког разлога је полазећи од одредби чланова 75., 76. и 164. Закона о раду, као и од одредбе члана 154. став 1. Закона о облигационим односима обавезао тужену да тужиоцу накнади штету због неискоришћеног годишњег одмора у износима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде.

Апелациони суд у Нишу је другостепеном пресудом Гж1 број 4040/17 од 02.04.2019. године, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца у целости. Према образложењу другостепене одлуке, полазећи од карнета о присуству тужиоца на раду и обрачунских листи на основу којих је тужиоцу вршена исплата плате, те од дознака о привременој спречености за рад, утврђено је да је тужилац имао право на годишњи одмор за 2014. годину у трајању од 30 дана и сразмерни део годишњег одмора за 2015. годину од 7,5 радних дана, док је, према овој документацији, у периоду од јула 2014. године до престанка права из радног односа код тужене, искористио 40 радних дана годишњег одмора, односно више него што му је припадало, из ког разлога на страни тужиоца нема штете, па самим тим не постоји обавеза тужене на накнаду исте.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд поступио када је преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснова.

Законом о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 ...75/14) чланом 76. прописано је да у случају престанка радног односа, послодавац је дужан да запосленом који није искористио годишњи одмор у целини или делимично, исплати новчану накнаду уместо коришћења годишњег одмора, у висини просечне зараде у претходних 12 месеци, сразмерно броју дана неискоришћеног годишњег одмора. Ставом 2. овог члана, прописано је да накнада из става 1. овог члана има карактер накнаде штете.

Сходно наведеном да би тужилац имао право на накнаду штете по овом основу, потребно је да је иста заиста и настала, односно да тужилац није искористио годишњи одмор који му по закону припада. Међутим, како је то утврђено, тужиоцу је за 2014. годину признат годишњи одмор у трајању од 30 дана, док је 2015. године (сразмерно броју радних дана) имао права на годишњи одмор у трајању од 7,5 радних дана. Са друге стране, из евиденције у присуству тужиоца на раду и обрачунских листа на основу којих је вршена исплата зараде, утврђено је да је тужилац на годишњем одмору провео 40 радних дана, односно више од онога што му је припадало.

Другим речима, на страни тужоца, не постоје неискоришћени дани годишњег одмора, па самим тим не постоји ни штета у смислу цитиране одредбе члана 76. Закона о раду, из ког разлога је правилно његов захтев одбијен као неоснован.

Ревизијом тужиоца оспорава се одлука другостепеног суда из разлога што је, приликом утврђивања броја радних дана тужиоца, другостепени суд имао у виду карнете о присуству на раду и обрачунске листе, а не налаз и мишљење судског вештака. Поступајући на овакав начин, другостепени суд, супротно наводима ревизије, није учинио битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, с обзиром на то да је налаз и мишљење судског вештака само један од доказа у поступку, и суд није у обавези да исти прихвати, већ чињенично стање утврђује на основу свих доказа у списима, након савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа као целине, а све у смислу одребе члана 8. Закона о парничном поступку. У конкретном случају, у списима је постојала евиденција о присуству тужиоца на раду, обрачунске листе о исплати зараде, а неспорно је утврђено и то да тужилац дознаке о боловању није достављао у роковима прописаним законом, којим поступком је проузроковао проблеме у вођењу евиденције његовог радног времена. Тако, тужиоцу је боловање закључено 26.02.2015. године, али није радио све до престанка радног односа 14.03.2015. године, из ког разлога је правилно поступила тужена када је период од 27.02.2015. године до 13.03.2015. године тужиоцу рачунала као дане проведене на годишњем одмору, с обзиром на то да му је плата и у овом периоду исплаћена у пуном износу.

Имајући све изнето у виду, одлучено је као у изреци применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић